

GOMBÁS KATALIN

Édeshármas

ForceXPanther vagyok. Gamer. Amióta az eszemet tudom, játszom. Magányos farkasnak tartom magam, csak pár embert bírok elviselni. Totya (BigDikkie30) és Gabcsi (Randoomguy) régi haverok, a szerepjátékos időkből. Ők a csapatom, éjjelente együtt gyalázzuk le a többieket. A ForceXPanther nevet akkor választottam, amikor rommá vertük azt a nagyképű koreai bagázst. Kellően titokzatos, és olyan erőt sugároz, amit az online világban is megértenek. Sokan jöttek mentek az évek alatt, nem ismerjük a többieket, csak a felhasználóneveiket, meg ahogy játszanak, de utóbbiból sok mindent ki tudunk következtetni. A kolumbiai hirtelen eltűnt hónapokra, aztán ugyanolyan hirtelen visszatért, és legyilkolta a saját csapattársait: szerelem, majd szakítás. A svéd egész éjjel fenn van, de kétóránként eltűnik félórára: kisgyerek van a háznál. A kínaiaknak semmi sem szent, karácsonykor is játszanak, pont, mint mi. Mi kiszámíthatóan itt vagyunk. Tavaly decemberben emiatt annyi bónusz életet kaptunk, hogy anyám ünnepi telefonját sem hallottam meg. Lett balhé belőle, rám uszította a szomszédot, az meg hozott magával egy tál krumplisalátát.

Idén kikötöm a csengőt az ünnepekre, a karácsonyi időszak minden korábinál nagyobb durranásnak ígérkezik. A *KillThemAll – Bastards* megjelenésének huszadik évfordulójára különleges fődíjat sorsolnak ki a legjobbak között: egy nőt. Fogalmam nincs, hogy oldják meg a szállítást, de legyen az ő gondjuk, mi készülünk a srácokkal. Gabcsi áldást vett egy online jósnőtől, én a gyorsabb processzort preferálok, meglátjuk, melyik jön be. Nem tudom, mi lesz, ha én nyerek: három éve élek Margittal. Ő az egyetlen nő, akit anyámon kívül úgyahogy elviselek. A korábbi választásaim befuccsoltak, de Margit más, nem patáliázik a játék miatt, a részleteket is szívesen meghallgatja. A haverok bírják, Totya talán túlságosan is, az egyik játékestén bepróbálkozott nála. Margit meglepődött, amikor lesmárolta, mert egy cseppet sem provokálta. Talán pont ez volt a baj, Totya bukik az olyan nőkre, akik semmibe veszik. Mindenesetre mondtam neki, hogy szerezzen saját csajt, itt nem lesz gang bang. Margitot a biztonság kedvéért azóta távol tartom a játékestéktől. Kicsit neheztel érte, tényleg nem az ő hibája, ami történt, de az ágyban megbékél. Ilyenek a nők, amíg rendesen megkapják a magukét, nyugi van. És én megadom neki rendesen, ForceXPanther csak egy van.

Úgy tűnik, a gyors processzor nagyobb szerencsét hoz, mint az online áldás, így most agyalhatok, hogy mondjam el az új csajt Margitnak. A lelkem mélyén mindig vágytam két nőre, de sose került szóba. Az idő sürget, beszélnem kell Margittal. Bár sírna vagy üvöltene inkább, de ő csak ül, az arcáról nem lehet semmit leolvasni. Átölelem, karjai ernyedten lógnak, mintha máris elszállt volna belőle az élet. Behunyom a szemem, megcsókolom a homlokát, majd kihúzom a hátából a szelepet. Dühös sziszegéssel távozik belőle a levegő.

Összehajtogatom és visszacsomagolom a dobozába. Kipakolom a konyhaszekerényből a gyakran használt lábasokat, a ritkán használt palacsintasütőt és a sohasem használt wokot. Betuszkolom a dobozt a leghátsó sarokba, majd

fordított sorrendben visszapakolom az edényeket, wok, palacsintasütő, lábasok. Miután végeztem, az ablakhoz lépek, és nagyot szippantok a friss levegőből. A hátamban érzem Margit szemrehányó tekintetét. Csengetnek.

Fanni vagyok, mutatkozik be. Mennyire más, mint Margit! Vékony, fiús testalkat, rövid barna haj, farmersort, minimál smink. Nem így képzeltem egy nyereménynőt, de hát ajándék lónak... Beljebb lép, ácsorog a szűk előtérben, mintha várna valamit. Vízrel kínálok, nem kér, ezért inkább körbevezetem, amit újabb kínos ácsorgás követ. Megengeded, néz rám, majd magára csukja a fürdőszobaajtót. Idegtépően neszezik, próbálom beazonosítani a zajokat. Mintha az ablakot hallottam volna. Talán kinyitja és lelép. Pittyegés. Talán az anyja hívja, aki kórházba került, és neki mennie kell. Fémes csörrenés, mintha cipzár lenne. Izzad a tenyerem, egyetlen dologra vágyom: visszaülni a gépemhez, és lőni. A nyitott ajtóban áll. Fel sem tűnt, hogy abbamaradt a neszezés. Fehér köténykét visel, alatta semmi, száján furcsán csillog a rúzs. Nem tudom eldönteni, pincérnőnek vagy szobalánynak öltözött-e. Vacsora vagy szex legyen előbb, kérdezi. Másnap reggel papírokat tesz elé. Szerződés, átvételi elismervény meg ilyenek, mondja, tudod, a nyereményről. Aláírok mindent, lemondok a reklamációs és elállási jogaimról, így kezdődik a közös életünk.

Fanni hétköznapi reggelente elmegy otthonról, és este pont fél hatra ér haza. Fogalmam sincs, mit csinál, a munkájára vonatkozó kérdéseimet elhárítja, unalmas irodai tennivalók. Vacsora mindig van, és nem zavarja, hogy játszom, füldugóval alszik. Az ágyban megkap mindent, ahogy Margit is, kicsit hangosabb, meg feleslegesen kalimpál, de ennyi belefér. A beköltözése után gyatrán játszom, egy csomó életet vesztek, a haverok ugratnak, én viszont biztosra veszem, hogy Gabcsi online jósnőjének a keze van a dologban. Fannira mindenki kíváncsi, a játékeste időpontját előrehozzák, hogy mielőbb megismerjék. Szokatlanul figyelmesek, extra adag chips-energiaital kombót hoznak, egyértelmű, hogy nem láttak még rendes nőt. Fanninak van drámai érzéke, meg kell hagyni. Épp elkezdünk játszani, mikor belép, hatalmas tálcával és a ribancos köténykében, ami alá ezúttal szerencsére ruhát is vett. Félkézzel lesöpri a chipses zacskókat, az asztalra közepére teszi a mártogatóst és a formára vágott zöldségeket. Megfagy a levegő, ilyen cuccok ebben a lakásban sosem voltak. A csendet Totya töri meg, belemarkol a szeletelt répába, a szájába tömi, a zöldség hangosan reccsen a fogai között. Mindannyian fellélegzünk.

Akár boldogok is lehettünk volna, ha Fanninak nem támadnak mindenféle ötletei. Mozi? Minek, ha bármelyik filmet letölthetem, és nézhetjük itthon? Éttermi vacsora? Nem az én műfajom. Hétfégi kirándulás? Van erkély. Mi az, hogy mikor mutatlak be anyámnak? Én sem látom, csak ünnepekkor, különben sincs rá szükség, hogy miattad is nyaggasson. Egyre tovább játszom éjjel, akkor megyek csak aludni, amikor dolgozni indul. Szex még akad, bár nem kalimpál olyan lelkesen, és talán csendesebb is. Annyi baj legyen, addig sem kérdezget... Később már a csendje is zavar. Egyszer rajtakap, hogy az érkezése után aláírt szerződést olvasgatom. Vissza akarsz küldeni, néz vádlón. Este előkerül a rég látott fehér kötényke, és a szerződés elfelejtődik. Másnap is abban készíti a vacsorát. Van nagyobb edény a zöldségeknek?, kiabál a konyhából. A sarokszekrényben, a lábasok mögött, üvöltök vissza a gép mögül. Bosszant a csörömpölés, de a kötényre meg a vacsorára gondolok, és inkább feljebb veszem a hangerőt. Egyetlen sikítás az egész, aztán csend, ami túl hosszúra nyúlik, és van benne valami baljós. Lejátszom az aktuális játékot, kimegyek, Fanni a földön ül, mellette a wok, ölében Margit doboza.

Biztos az előző lakó hagyta itt, dadogom, bár én is hallom, mennyire szárnalmas magyarázat. Fanni szóra sem méltat. A szobából érkező zajok arra utalnak, hogy a svédek és a kínaiak közben a tankjaimat robbantgatják. Fanni előveszi a dobozból és kihajtogatja Margitot, a rég látott arc megnyugtat. Előkerül a pumpa a doboz aljáról, és Margit a síri csendben újra életre kel. Nem is hasonlít hozzám, jegyzi meg Fanni, és az egyik konyhaszékre ülteti. Margit úgy ül köztünk, mint egy embernagyságú bűnjel.

Fanni feláll, leveszi a kötényt. Elmész?, kérdezem, inkább az udvariasság kedvéért. Nincs válasz. Szeretném, hogy tudd, melletted sosem... Fanni tekintetében szokatlan keménység, váratlanul közelebb lép és átölel. Behunyom a szemem, egy teljes pillanatig azt képelem, ez az egész nem történt meg. Ő közben hátrébb is lép, és fejét félrebillentve figyel, követem a tekintetét. A fehér kötényt idegenül áll rajtam. Egyszerre önt el a szégyen és a megnyugvás. Nyolcra kérem a vacsorát, mondja, majd leül a gép elé. Szemem sarkából látom, hogy a tankjaim még mindig lángolnak. Fanni ujjai fürgén mozognak a billentyűzeten, kitörli a felhasználónevem. ForceXPanther eltűnik. MistressLara25 belép a játékba. Felsőhajtok, megigazítom a kötényt, felveszem a földről és elöblítem a wokot, majd szeletelni kezdem a zöldségeket. Margit az asztal mellől némán figyel.